

COM PARLA DÉU?

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

En els nostres temps es parla molt del “silenci de Déu”, que Déu no parla com veiem que parla a la Bíblia. Potser és que no tenim prou silenci com per escoltar-lo, perquè Déu “parla baixet” i no ho fa com ho fem nosaltres, té un llenguatge que s’ha de desxifrar.

El primer que podem dir és que Déu parla en la Creació. En la bellesa de les coses creades, el mar, el cel, les muntanyes, les postes de sol, els animalets... podem intuir la Bellesa del qui les ha creades. Igual que contemplant un quadre bell, de Rembrandt o de Van Gogh, podem intuir com és l’artista.

Com deia Màrius Torres en una excursió pel Pirineu: “...*Les veus de la muntanya, en l’alta soledat, en una llengua estranya, parlen en nom de Déu...*”. O el salm 19(18): “...*El cel parla de la glòria de Déu, l’estelada anuncia el que han fet les seves mans...*”.

Déu també parla **en la bellesa de l’Art**. La pintura, l’arquitectura, la música, la poesia..., si són inspirades, ens endinsen en la transcendència de Déu.

Aquestes dues experiències les pot fer qualsevol persona, al marge de les creences que tingui.

Déu també parla **en el cor de les persones**. El Déu de La Bíblia és un Déu de persones, no és el déu de la Naturalesa o el déu dels filòsofs, sinó el Déu d’Abraham, d’Isaac i de Jacob, un Déu personal que escolta i pateix pel seu poble (Ex 3). Déu es comunica a través de mocions interiors del cor, per sentiments profunds que ens impulsen a estimar, a perdonar, a reconèixer la veritat. Als profetes de la Bíblia Déu els fa experimentar la seva presència interiorment: “...s’esdevingué

el *Dabar de Yahweh* en el profeta...”, on el *dabar* és més que paraula, és esdeveniment, experiència interior mística, que forja el profeta per dins, que el transforma, i més tard, explica amb les seves paraules.

Déu es comunica, sobretot, **en la Sagrada Escripura**. Allà Déu s’ha pres la molèstia al llarg de 1800 anys, des d’Abraham a Jesucrist, de revelar-nos com veu la vida, què hem de fer per viure feliços. Però, sobretot, s’ha revelat Ell mateix, el seu interior, el seu cor... Com un amic a un amic¹. No hi ha mostra més gran d’amor que quan ens comuniquem la intimitat, el nostre interior. En darrer terme, Déu ens ha parlat en Jesucrist (He 1,3), en la seva persona, els seus gestos i les seves paraules. Jesucrist és la plenitud de la Revelació de Déu.

Déu també parla **en els pobres**. En el rostre dels pobres veiem el Rostre de Jesús. Ell mateix ens ho diu a Mateu 25: “*Allò que feu a un d’aquests petits a mi m’ho feu*”.

Finalment, Déu ens parla **a través dels germans**. Allò que ens diuen o ens fan els germans és per a nosaltres paraula de Déu. Tal com diu sant Francesc: “*No vulguis res més del germà sinó allò que Déu et doni*”², a través del germà.

1. A la constitució *Dei Verbum*, n. 2, del Concili Vaticà II, es diu: “Déu invisible parla als homes com un amic als amics, mogut pel seu amor tan gran i conviu amb ells i els convida i rep a la seva companyia. Aquest pla de la Revelació es dur a terme amb paraules i gestos íntimament connexos”.

2. Carta a un Ministre 6, *Escrips de Sant Francesc i santa Clara d’Assís*, Ed. Mediterrània 2014, p.105

L'experiència de Déu de sant Francesc

Com li parla Déu a Francesc? Al llarg de la seva vida, de moltes maneres:

En la malaltia que va contreure a la presó de Perugia arran de la batalla de Collestrada en la que va caure presoner. Hagué d'estar quiet i afeblit durant mesos, i això el va fer reflexionar.

En un somni. A Spoleto camí de La Puglia, s'havia ajuntat a un cavaller que anava a fer una croada al sud d'Itàlia. En un somni el Senyor li va dir: "*Francesc, què és millor servir el Senyor o el servent?*" Francesc respongué: "*Servir el Senyor*" – "*Doncs, perquè serveixes al servent?*" I això va fer que tornés cap a Assís.

Enmig d'una festa. Se li va passar aviat l'experiència del somni i va tornar a la seva vida d'abans. En acabar una festa amb els seus amics, de matinada, cantant pels carrers d'Assís, ell es queda endarrerit, i el Senyor l'envoltà de la seva gràcia: "*De sobte, el visità el Senyor i el seu cor va quedar tan ple de dolcesa, que no podia ni moure's, ni parlar, ni era capaç de sentir ni de percebre res que no fos aquella dolcesa. Va quedar com petrificat*" (Tres Companys 7).

Davant del Crist de Sant Damià. L'experiència anterior el va fer cercar la solitud

i la pregària, discernint què volia Déu d'ell. Així, passant per la capella derruïda de sant Damià, va sentir un impuls d'entrar a pregar. El Crist li va fer sentir: "*Francesc, reconstrueix la meva església que està en ruïnes*". I ell, agafant-ho literalment, es va posar a reconstruir la capella.

Cuidant els leprosos. L'experiència definitiva en la que Déu li va parlar fou amb els leprosos. Li feien molt de fàstic, però un dia es va vèncer a si mateix i es va posar a cuidar-los, netejant-los les ferides. I diu al seu Testament: "*...Quan me n'apartava, allò que m'era amarg, se'm convertí en dolcesa de l'ànima i del cos...*" Amb aquesta experiència arribarà a la plenitud la conversió de sant Francesc.

En l'Escriptura. Més tard, un dia en una missa solemne va sentir que es proclamava a l'Evangeli: "*Aneu sense bossa ni sarró, ni dues túniques..., us envio com anyells enmig de llops...*" I Francesc, com si hagués estat dit per a ell mateix, va exclamar: "*Això és el que jo vull!*". Déu li parlarà també en l'oració llarga en el bosc, enmig de les roques, en la Litúrgia de les Hores, en l'Eucaristia.

En la muntanya de La Verna. Finalment, Déu li parla en la seva gran experiència mística de La Verna. En un recés on volgué experimentar el que va experimentar Crist a la creu, el Senyor li concedí de sentir "un immens dolor de compassió i una immensa joia del cel"³, concedint-li els estigmes del Crucificat.

Déu parla "*en moltes ocasions i de moltes maneres*" (Hb 1,1), cal parar-li atenció i discernir el seu llenguatge, perquè parla "en una llengua estranya". Per això, és tan convenient deixar-se aconsellar per persones sàvies que ens desxifren el seu llenguatge, tal com feu Elí amb el noi Samuel (1Sa 3).

3. Sant Bonaventura ho descriu a la Llegendà Maior cap. XIII i a la Llegendà Minor cap. VI